

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

8 decembrie 2022*

„Trimitere preliminară – Procedură preliminară de urgență – Cooperare judiciară în materie penală – Mandat european de arestare – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Articolul 6 alineatul (2) – Stabilirea autorităților judiciare competente – Decizie de amânare a predării adoptată de un organ care nu are calitatea de autoritate judiciară de executare – Articolul 23 – Expirarea termenelor prevăzute pentru predare – Consecințe – Articolul 12 și articolul 24 alineatul (1) – Menținerea în detenție a persoanei căutate în scopul unei urmăriri penale în statul membru de executare – Articolele 6, 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Dreptul persoanei urmărite penal de a fi prezentă în persoană la procesul său”

În cauza C-492/22 PPU,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), prin decizia din 22 iulie 2022, primită de Curte la 22 iulie 2022, în procedura privind executarea unui mandat european de arestare emis împotriva lui

CJ,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Arabadjiev (raportor), președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen, vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei întâi, domnii P. G. Xuereb și A. Kumin și doamna I. Ziemele, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 septembrie 2022,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru CJ, de A. M. V. Bandhoe, A. G. P. de Boon, J. S. Dobosz și P. M. Langereis, advocaten;
- pentru Openbaar Ministerie, de M. Diependaal, C. McGivern și K. van der Schaft;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen și M. J. M. Hoogveld, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: neerlandeza.

– pentru Comisia Europeană, de S. Noë și M. Wasmeier, în calitate de agenți,
după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 27 octombrie 2022,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 6 alineatul (2), a articolului 12 și a articolului 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”), precum și a articolelor 6, 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul executării în Țările de Jos a unui mandat european de arestare emis la 31 august 2021 de Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział III karny (Tribunalul Regional din Cracovia, Secția a treia penală, Polonia) în scopul executării unei pedepse privative de libertate aplicate lui CJ.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (8), (9) și (12) ale Deciziei-cadru 2002/584 au următorul cuprins:

„(8) Deciziile privind executarea mandatului european de arestare trebuie să facă obiectul unor controale suficiente, ceea ce înseamnă că o autoritate judiciară din statul membru în care a fost arestată persoana căutată va trebui să ia decizia de predare a acesteia.

(9) Rolul autorităților centrale în executarea unui mandat european de arestare trebuie să se limiteze la un sprijin practic și administrativ.

[...]

(12) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în articolul 6 [UE] și reflectate în [cartă], în special în capitolul VI. Nimic din prezenta decizie-cadru nu poate fi interpretat ca o interdicție de a refuza predarea unei persoane împotriva căreia a fost emis un mandat european de arestare, atunci când există motive să se creadă, pe baza unor elemente obiective, că respectivul mandat de arestare a fost emis cu scopul de a urmări sau de a pedepsi o persoană pe motive de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală sau de a aduce atingere situației acestei persoane pentru oricare din aceste motive.”

4 Articolul 1 alineatele (1) și (3) din această decizie-cadru prevede:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

[...]

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 [UE].”

5 Potrivit articolului 2 alineatul (2) din decizia-cadru menționată:

„(2) Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei:

[...]

– jafurile organizate sau armate;

[...]”

6 Articolul 5 din aceeași decizie-cadru prevede:

„Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:

[...]

3. atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care au fost pronunțate împotriva sa în statul membru emitent.”

7 Articolul 6 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584 este redactat după cum urmează:

„Autoritatea judiciară de executare este autoritatea judiciară a statului membru de executare, care este competentă să execute mandatul european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.”

8 Articolul 7 alineatul (1) din această decizie-cadru prevede:

„Fiecare stat membru poate desemna o autoritate centrală sau, atunci când sistemul juridic al acestuia prevede astfel, mai multe autorități centrale, pentru a asista autoritățile judiciare competente.”

9 Articolul 12 din decizia-cadru menționată are următorul cuprins:

„Atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu dreptul statului membru de executare. Punerea provizorie în libertate este posibilă în orice moment, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare, cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat membru să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei căutate.”

10 Articolul 23 din aceeași decizie-cadru este redactat după cum urmează:

„(1) Persoana căutată este predată în cel mai scurt timp, la o dată convenită între autoritățile implicate.

(2) Aceasta este predată în termen de cel mult 10 zile de la data deciziei finale privind executarea mandatului european de arestare.

(3) În cazul în care predarea persoanei căutate în termenul prevăzut la alineatul (2) este împiedicată de un caz de forță majoră în oricare dintre statele membre, autoritatea judiciară de executare și autoritatea judiciară emitentă iau imediat legătura una cu cealaltă și convin asupra unei noi date a predării. În acest caz, predarea are loc în termen de zece zile de la noua dată convenită.

(4) În mod excepțional, predarea poate fi suspendată temporar din motive umanitare serioase, cum ar fi existența unor motive valabile pentru a crede că aceasta ar pune în mod evident în pericol viața sau sănătatea persoanei căutate. Executarea mandatului european de arestare are loc de îndată ce aceste motive au încetat să existe. Autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre acest aspect și convine cu aceasta asupra unei noi date a predării. În acest caz, predarea are loc în termen de 10 zile de la noua dată astfel convenită.

(5) La expirarea termenelor prevăzute la alineatele (2) și (4), în cazul în care persoana se mai află în detenție, ea este pusă în libertate.”

11 Articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 prevede:

„Autoritatea judiciară de executare poate, după ce a decis executarea mandatului european de arestare, să amâne predarea persoanei căutate, pentru ca aceasta să poată fi urmărită penal în statul membru de executare sau, în cazul în care a fost deja condamnată, pentru a putea executa, pe teritoriul acestuia, o pedeapsă primită pe baza unei alte fapte decât cea prevăzută de mandatul european de arestare.”

12 Potrivit articolului 26 alineatul (1) din această decizie-cadru:

„Statul membru emitent computează din durata totală a privării de libertate care ar trebui executată în statul membru emitent toate perioadele de detenție rezultând din executarea unui mandat european de arestare, ca urmare a condamnării la o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate.”

Dreptul neerlandez

- 13 Decizia-cadru 2002/584 a fost transpusă în dreptul neerlandez prin Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) [Legea de punere în aplicare a Deciziei-cadru a Consiliului Uniunii Europene privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (Legea privind predarea)] din 29 aprilie 2004 (Stb. 2004, nr. 195) (denumită în continuare „Legea privind predarea”).
- 14 Potrivit articolului 1 din Legea privind predarea:
- „În sensul prezentei legi, se înțelege prin:
- [...]
- e. procuror: în măsura în care se precizează acest lucru, orice procuror și, în caz contrar, [officier van justitie bij het arrondissementsparket Amsterdam (procurorul din cadrul Parchetului Districtual din Amsterdam, Țările de Jos)];
- [...]”
- 15 Articolul 27 alineatul 2 din această lege prevede:
- „Înainte de încheierea cercetării judecătorești în cadrul ședinței, instanța se pronunță din oficiu asupra menținerii în detenție a persoanei căutate, dacă aceasta este deținută sau reținută.”
- 16 Articolul 33 din legea menționată prevede:
- „Privarea de libertate dispusă în temeiul articolului 27 încetează – cu excepția cazului menținerii privării de libertate pentru alte motive – de îndată ce:
- a. instanța sau procurorul, din oficiu sau la cererea persoanei căutate sau a avocatului acesteia, dispune acest lucru;
- b. au trecut 10 zile de la data pronunțării deciziei, cu excepția cazului în care instanța, pronunțându-se asupra rechizitoriului procurorului, a prelungit între timp detenția.”
- 17 Articolul 34 din aceeași lege are următorul cuprins:
- „1. Privarea de libertate menționată la articolul 33 litera b poate fi prelungită pentru o perioadă care nu depășește 10 zile.
2. Prin derogare de la alineatul 1, privarea de libertate poate fi prelungită pentru o perioadă de cel mult 30 de zile în cazul în care:
- [...]
- b. predarea este autorizată, însă predarea efectivă nu a putut avea loc în termenul stabilit.
- [...]”

18 Articolul 35 din Legea privind predarea are următorul cuprins:

„1. Predarea efectivă a persoanei solicitate are loc în cel mai scurt termen de la decizia de autorizare totală sau parțială a predării și în cel mult 10 zile de la această decizie. Procurorul stabilește locul și momentul [predării efective], după consultarea autorității judiciare emitente.

2. În cazul în care, ca urmare a unor circumstanțe speciale, predarea efectivă nu poate avea loc în termenul prevăzut la alineatul 1, se stabilește o nouă dată de comun acord. În acest caz, predarea efectivă are loc în termen de 10 zile de la data convenită.

3. În mod excepțional, predarea efectivă poate fi amânată atât timp cât motive umanitare serioase se opun, în special atât timp cât starea de sănătate a persoanei căutate nu îi permite să călătorească. Autoritatea judiciară emitentă este informată fără întârziere. Procurorul stabilește locul și momentul în care poate avea loc predarea efectivă, după consultarea autorității judiciare emitente. În acest caz, predarea efectivă are loc în termen de 10 zile de la data convenită.

4. Persoana căutată este pusă în libertate la expirarea termenelor menționate la alineatele 1-3.”

19 Articolul 36 din această lege prevede:

„1. Decizia privind data și locul predării efective poate fi amânată atunci când și atât timp cât persoana căutată face obiectul urmăririi penale în Țările de Jos sau când o hotărâre penală pronunțată împotriva sa de o instanță neerlandeză este încă în tot sau în parte susceptibilă de a fi executată.

2. În cazurile prevăzute la alineatul 1, ministrul poate, după obținerea avizului Ministerului Public, să decidă că persoana căutată poate fi deja pusă temporar la dispoziția autorității judiciare emitente în vederea desfășurării procesului său sau a executării unei pedepse privative de libertate pronunțate împotriva sa prin hotărâre judecătorească definitivă și să prevadă condițiile acestei puneri la dispoziție temporare.

3. Condițiile stabilite de ministru includ, în cazul:

a. urmăririi penale în curs, așa cum a fost prevăzută la alineatul 1: în orice caz, că dreptul persoanei solicitate de a fi prezentă la procedura penală în Țările de Jos va fi respectat și că ea va executa în Țările de Jos pedeapsa care îi este aplicată în Țările de Jos.

[...]”

Procedura principală și întrebările preliminare

20 La 31 august 2021, Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział III karny (Tribunalul Regional din Cracovia, Secția a treia penală, Polonia) a emis un mandat european de arestare împotriva lui CJ, resortisant polonez, în scopul executării în Polonia a unei pedepse privative de libertate de doi ani aplicate pentru 13 infracțiuni care fac parte din categoria jafurilor organizate sau armate, în sensul articolului 2 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584. Din indicațiile instanței de trimitere, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), reiese că CJ trebuie să mai execute cvasitotalitatea pedepsei aplicate pentru aceste infracțiuni.

- 21 În cadrul executării acestui mandat european de arestare, instanța de trimitere, prin decizia din 2 iunie 2022, l-a plasat în detenție pe CJ. Prin decizia definitivă din 16 iunie 2022, această instanță a autorizat predarea persoanei în cauză pentru infracțiunile care figurează în mandatul european de arestare menționat.
- 22 Concomitent cu această procedură, CJ a făcut obiectul urmăririi penale în Țările de Jos pentru o altă faptă decât cele aflate la originea acestui mandat european de arestare. Astfel, la 15 decembrie 2021, Kantonrechter in de rechtbank Den Haag (judecătorul cantonal din cadrul Tribunalului din Haga, Țările de Jos) l-a condamnat pe CJ la plata unei amenzi de 360 de euro și, în subsidiar, la 7 zile de detenție, pentru conducerea unui autovehicul fără a fi titularul unui permis de conducere. Totuși, această condamnare nu este definitivă, persoana în cauză declarând apel împotriva acestei hotărâri. Ședința în fața instanței de apel a fost prevăzută pentru luna noiembrie 2022, iar hotărârea pronunțată în apel mai poate face obiectul unui recurs. Instanța de trimitere precizează de asemenea că CJ nu a renunțat la dreptul său de a fi prezent în persoană la ședințele care vor avea loc în cadrul acestei proceduri penale.
- 23 Astfel, la 17 iunie 2022, officier van justitie bij het arrondissementsparket Amsterdam (procurorul din cadrul Parchetului Districtual din Amsterdam, denumit în continuare „procurorul Parchetului din Amsterdam”) a solicitat ca instanța de trimitere să prelungească detenția lui CJ pentru o perioadă de 30 de zile, în măsura în care predarea persoanei în cauză nu putea avea loc în termenul de 10 zile, din cauza unor „circumstanțe speciale”.
- 24 În această privință, instanța de trimitere arată, pe de o parte, că decizia de amânare a predării aparține procurorului, în temeiul articolului 36 alineatul 1 din Legea privind predarea coroborat cu articolul 35 alineatul 1 din legea menționată. Instanța de trimitere nu ar fi competentă să examineze legalitatea unei asemenea decizii.
- 25 Pe de altă parte, această instanță constată că, în cauza cu care este sesizată, singurul motiv care justifică, în dreptul neerlandez, prelungirea detenției ar fi amânarea predării. Astfel, cererea de prelungire a detenției lui CJ s-ar datora în mod necesar faptului că procurorul Parchetului din Amsterdam hotărâse să amâne predarea ca urmare a procedurii penale în curs în Țările de Jos.
- 26 Într-adevăr, la cererea procurorului Parchetului din Amsterdam, rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) poate decide menținerea în detenție a persoanei solicitate, de fiecare dată pentru o durată care nu depășește 30 de zile, în măsura în care procedura penală este în curs în Țările de Jos, cu condiția ca procedura de predare să fi fost desfășurată într-un mod suficient de diligent și ca, în consecință, durata detenției să nu fie excesivă.
- 27 La 22 iunie 2022, instanța de trimitere a admis cererea procurorului Parchetului din Amsterdam pentru menținerea în detenție a lui CJ și, în consecință, a prelungit această detenție pentru o perioadă de 30 de zile.
- 28 La 6 iulie 2022, procurorul Parchetului din Amsterdam a solicitat a doua oară prelungirea detenției persoanei în cauză pentru o nouă perioadă de 30 de zile, pentru motivul că, „din cauza unor circumstanțe speciale, predarea efectivă nu poate avea loc în termenul de 10 zile”. Procurorul menționat ar fi indicat în esență că aceste „circumstanțe speciale” constau în faptul că CJ nu ar fi renunțat la a fi prezent la ședință în cadrul procedurii de apel.

- 29 Pe de altă parte, procurorul Parchetului din Amsterdam ar fi precizat că va dispune amânarea predării și va solicita periodic prelungirea detenției lui CJ atât timp cât procedura penală care îl vizează în Țările de Jos va fi în curs. La 6 iulie 2022, instanța de trimitere a admis cererea procurorului Parchetului din Amsterdam și a prelungit detenția lui CJ pentru o nouă perioadă de 30 de zile.
- 30 În acest context, instanța de trimitere ridică, în primul rând, problema posibilității menținerii lui CJ în detenție atunci când predarea către statul membru emitent este amânată pentru motivul că persoana în cauză face obiectul unei proceduri penale în statul membru de executare.
- 31 În această privință, instanța de trimitere arată că articolele 12 și 24 din Decizia-cadru 2002/584 nu se opun menținerii detenției unei persoane care se află în situația lui CJ până la finalizarea procedurilor penale care îl privesc în Țările de Jos. Aceste dispoziții ar constitui astfel, coroborate cu articolele 33-36 din Legea privind predarea, un temei juridic clar și accesibil care conferă autorităților naționale competența de a menține în detenție o persoană care face obiectul unui mandat european de arestare atunci când predarea sa a fost amânată.
- 32 În acest sens, potrivit instanței de trimitere, singura întrebare care rămâne este aceea dacă durata detenției acestei persoane nu ar deveni excesivă, ceea ce ar fi contrar cerințelor articolului 6 din cartă.
- 33 În al doilea rând, instanța de trimitere amintește că, în temeiul articolului 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, revine „autorității judiciare de executare” sarcina de a adopta decizia de amânare a predării pentru a permite urmărirea penală în statul membru de executare. Or, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 24 din prezenta hotărâre, procurorul Parchetului din Amsterdam ar fi, în speță, autoritatea competentă să se pronunțe cu privire la eventuala amânare a predării.
- 34 Instanța de trimitere amintește în această privință că, pe de o parte, Curtea a decis deja, la punctul 67 din Hotărârea din 24 noiembrie 2020, *Openbaar Ministerie (Fals în înscrisuri)* (C-510/19, EU:C:2020:953), că un asemenea procuror nu poate fi calificat drept „autoritate judiciară de executare” din cauza influenței pe care puterea executivă ar putea să o exercite asupra acestui organ. Pe de altă parte, în ceea ce privește aplicarea articolului 23 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, această instanță subliniază că, în Hotărârea din 28 aprilie 2022, *C și CD (Obstacole juridice în calea executării unei decizii de predare)* (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307), Curtea a statuat că aprecierea existenței unui caz de forță majoră, în sensul acestei dispoziții, precum și, dacă este cazul, stabilirea unei noi date a predării constituie decizii cu privire la executarea mandatului european de arestare și, în consecință, în temeiul articolului 6 alineatul (2) din această decizie-cadru, interpretat în lumina considerentului (8) al acesteia, intră în competența exclusivă a autorității judiciare de executare.
- 35 În aceste condiții, s-ar ridica problema dacă decizia de a dispune amânarea predării, prevăzută la articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, constituie o decizie privind executarea mandatului european de arestare, care trebuie luată de autoritatea judiciară de executare în temeiul articolului 6 alineatul (2) din această decizie-cadru.
- 36 În plus, instanța de trimitere constată că, în afara ipotezelor de amânare a predării prevăzute la articolul 23 alineatele (3) și (4) din Decizia-cadru 2002/584, predarea trebuie să aibă loc în termen de 10 zile, conform articolului 23 alineatele (2) și (5) din aceasta. Or, în speță, din

moment ce aceste termene nu ar fi respectate, instanța menționată ridică problema dacă CJ poate fi menținut în detenție, având în vedere că, în esență, decizia de amânare a predării constituie temeiul care justifică această menținere.

- 37 În cazul în care Curtea ar statua că procurorul Parchetului din Amsterdam nu poate fi calificat drept „autoritate judiciară de executare” și, prin urmare, că nu este abilitat să adopte o decizie de amânare a predării, în sensul articolului 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, instanța de trimitere se întreabă care ar fi consecințele ce rezultă din aceste împrejurări asupra situației lui CJ.
- 38 În al treilea rând, instanța de trimitere arată, pe de o parte, că predarea efectivă a lui CJ ar putea fi amânată cu mai multe luni având în vedere, în primul rând, intenția procurorului Parchetului din Amsterdam de a solicita prorogarea acesteia până la finalizarea procedurii penale pendinte în Țările de Jos și, în al doilea rând, faptul că decizia instanței de apel va putea face și obiectul unui recurs.
- 39 Pe de altă parte, această instanță arată că CJ trebuie să execute o pedeapsă privativă de libertate în statul membru emitent, în timp ce în statul membru de executare nu este urmărit penal decât pentru o infracțiune mult mai puțin gravă și care poate, așadar, să conducă la o condamnare mai puțin severă. Cu toate acestea, ținând seama, pe de o parte, de prelungirea eventuală a menținerii sale în detenție în Țările de Jos și, pe de altă parte, de obligația de a deduce din pedeapsa care trebuie executată în statul membru emitent orice perioadă de detenție efectuată în statul membru de executare rezultând din executarea mandatului european de arestare, conform articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, CJ ar executa *de facto*, în statul membru de executare, cu alte cuvinte în Țările de Jos, o parte semnificativă a pedepsei privative de libertate la care a fost condamnat în Polonia. O astfel de consecință nu ar contribui la creșterea șanselor de reinserție socială a persoanei în cauză în statul membru emitent.
- 40 În aceste condiții, instanța de trimitere ridică problema dacă nu trebuie să efectueze o evaluare comparativă a intereselor în cauză atunci când este chemată să se pronunțe cu privire la o cerere având ca obiect prelungirea detenției persoanei care face obiectul unui mandat european de arestare. În special, această instanță întreabă dacă trebuie să efectueze o evaluare comparativă comparabilă cu cea care revine autorității judiciare emitente, în temeiul articolului 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584, atunci când decide momentul întoarcerii persoanei predate în statul membru de executare pentru a-și executa acolo pedeapsa privativă de libertate. În acest sens, ea amintește că, în Hotărârea din 11 martie 2020, SF (Mandat european de arestare – Garanție de returnare în statul de executare) (C-314/18, EU:C:2020:191), Curtea a interpretat această dispoziție în sensul că autorității judiciare emitente nu îi este permis să amâne în mod sistematic și automat returnarea persoanei în cauză în statul membru de executare până în momentul în care celelalte etape procedurale care se înscriu în cadrul procedurii penale în legătură cu infracțiunea pentru care a fost emis mandatul european de arestare vor fi încheiate definitiv.
- 41 Potrivit instanței de trimitere, o aplicare prin analogie a acestei jurisprudențe în cauza cu care este sesizată ar implica faptul că autoritatea de executare nu poate amâna predarea pentru simplul motiv că persoana solicitată nu a renunțat la dreptul său de a fi prezentă în persoană în fața instanțelor sesizate în cadrul urmăririi penale îndreptate împotriva sa în statul membru de executare.

42 În aceste condiții, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Articolul 12 și articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru [2002/584] coroborate cu articolul 6 din [cartă] se opun ca o persoană căutată, a cărei predare în scopul executării unei pedepse privative de libertate a fost autorizată în temeiul unei decizii definitive, însă a fost amânată «pentru ca aceasta să poată fi urmărită penal în statul membru de executare [...] pentru o altă faptă decât cea prevăzută de mandatul european de arestare», să fie ținută în detenție pe durata acestei urmăriri penale, în executarea acelui mandat european de arestare?
- 2) a) Decizia de a exercita competența de amânare a predării, prevăzută la articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru [2002/584], este o decizie privind executarea mandatului european de arestare, care trebuie luată de autoritatea judiciară de executare în temeiul articolului 6 alineatul (2) din [Decizia-cadru 2002/584] coroborat cu considerentul (8) al acesteia?
- b) În caz afirmativ, împrejurarea că această decizie a fost luată fără intervenția unei autorități judiciare de executare în sensul articolului 6 alineatul (2) din [Decizia-cadru 2002/584] are drept consecință faptul că o persoană căutată nu mai poate fi ținută în detenție în vederea executării mandatului european de arestare emis împotriva sa?
- 3) a) Articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru [2002/584] coroborat cu articolele 47 și 48 din [cartă] se opune ca predarea unei persoane căutate să fie amânată în vederea urmăririi penale în statul membru de executare pentru simplul motiv că, dacă este întrebată acest lucru, persoana căutată nu dorește să renunțe la dreptul său de a fi prezentă în cadrul urmăririi penale?
- b) În caz afirmativ, care sunt factorii pe care autoritatea judiciară de executare trebuie să îi ia în considerare pentru decizia sa de a amâna predarea efectivă?”

Cu privire la cererea de aplicare a procedurii preliminare de urgență

- 43 Instanța de trimitere a solicitat ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 23a primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.
- 44 În susținerea acestei cereri, instanța menționată arată, pe de o parte, că CJ a fost plasat în detenție în vederea predării de la data de 2 iunie 2022. Pe de altă parte, răspunsul Curții la întrebările preliminare ar avea un impact direct și determinant asupra duratei detenției persoanei în cauză.
- 45 În această privință, este necesar să se amintească, în primul rând, că prezenta trimitere preliminară privește interpretarea Deciziei-cadru 2002/584, care face parte din titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție. În consecință, această trimitere poate fi judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.
- 46 În ceea ce privește, în al doilea rând, condiția privind urgența, trebuie subliniat că această condiție este îndeplinită în special atunci când persoana în cauză în litigiul principal este în prezent lipsită de libertate, iar menținerea ei în detenție depinde de soluția din litigiul principal, precizându-se că situația persoanei în cauză trebuie apreciată astfel cum se prezintă la data examinării cererii prin

care se solicită judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2022, Valstybės sienos apsaugos tarnyba și alții, C-72/22 PPU, EU:C:2022:505, punctul 37).

- 47 În speță, din descrierea faptelor furnizată de instanța de trimitere reiese că CJ, persoana vizată în cauza principală, este privat efectiv de libertate la data examinării cererii prin care se solicită judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență.
- 48 În plus, întrebările adresate de instanța de trimitere urmăresc să stabilească condițiile în care o persoană care se află în situația lui CJ, a cărei predare către autoritățile statului membru emitent, în executarea unui mandat european de arestare, a fost amânată în vederea urmăririi penale începute împotriva sa în statul membru de executare, poate fi menținută în detenție.
- 49 În aceste condiții, Camera întâi a Curții a decis, la 3 august 2022, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatei generale, să admită cererea instanței de trimitere prin care se solicită judecarea prezentei trimeri preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la a doua întrebare

- 50 Prin intermediul celei de a doua întrebări, care trebuie analizată în primul rând, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că decizia de amânare a predării prevăzută de această dispoziție constituie o decizie privind executarea unui mandat european de arestare, care, în temeiul articolului 6 alineatul (2) din decizia-cadru menționată, trebuie luată de autoritatea judiciară de executare. În cazul unui răspuns afirmativ, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, atunci când o astfel de decizie a fost adoptată de o altă entitate decât autoritatea judiciară de executare, persoana care face obiectul mandatului european de arestare mai poate fi menținută în detenție în scopul executării acestuia din urmă.
- 51 În ceea ce privește prima parte a acestei întrebări, trebuie să se constate, în primul rând, că modul de redactare a articolului 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 indică în mod clar că revine autorității judiciare de executare competența de a amâna predarea persoanei căutate. Or, din moment ce sensul unei dispoziții de drept al Uniunii reiese fără ambiguitate chiar din modul de redactare a acesteia, Curtea nu se poate abate de la această interpretare (Hotărârea din 25 ianuarie 2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, punctul 39).
- 52 Desigur, reiese din articolul 7 din Decizia-cadru 2002/584, interpretat în lumina considerentului (9) al acesteia, că intervenția unei alte autorități decât autoritatea judiciară de executare, precum „autoritatea centrală” prevăzută la articolul menționat, trebuie să rămână limitată la asistența practică și administrativă acordată autorităților judiciare competente [a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 aprilie 2022, C și CD (Obstacole juridice în calea executării unei decizii de predare), C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, punctul 65].
- 53 Cu toate acestea, exercitarea posibilității prevăzute la articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 depășește cadrul simplei „asistențe practice și administrative” care poate fi încredințată autorităților centrale. Astfel, decizia de amânare a predării, în măsura în care implică o suspendare

a executării mandatului european de arestare pentru o durată cel puțin echivalentă cu cea a acestei amânări, afectează însăși esența mecanismelor de cooperare între autoritățile judiciare ale statelor membre, instituite prin Decizia-cadru 2002/584.

- 54 În consecință, o decizie de amânare a predării, în măsura în care constituie o decizie care privește executarea mandatului european de arestare, este de competența exclusivă a autorității judiciare de executare, în temeiul articolului 6 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584.
- 55 În ceea ce privește, în speță, posibilitatea de calificare a procurorului Parchetului din Amsterdam drept „autoritate judiciară de executare”, în sensul articolului 6 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie amintit că Curtea, la punctul 67 din Hotărârea din 24 noiembrie 2020, *Openbaar Ministerie (Fals în înscrisuri)* (C-510/19, EU:C:2020:953), a statuat deja că el nu intră în sfera noțiunii menționate, din moment ce această autoritate poate fi supusă unor instrucțiuni individuale din partea ministrului justiției neerlandez. Rezultă astfel că decizia de a amâna predarea în discuție în litigiul principal, în măsura în care a fost adoptată de procurorul Parchetului din Amsterdam, nu a fost adoptată de o asemenea „autoritate judiciară de executare”, ceea ce revine instanței de trimitere să stabilească.
- 56 În ceea ce privește, în al doilea rând, consecințele eventualei constatări a nelegalității unei astfel de decizii de amânare a predării asupra menținerii în detenție a persoanei căutate, care fac obiectul celei de a doua părți a celei de a doua întrebări, articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 nu conține precizări în acest sens.
- 57 Or, trebuie arătat că, în lipsa intervenției unei „autorități judiciare de executare”, în sensul articolului 6 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, în adoptarea unei decizii de amânare a predării persoanei căutate, această decizie nu îndeplinește cerințele de formă prevăzute la articolul 24 alineatul (1) din această decizie-cadru [a se vedea prin analogie Hotărârea din 28 aprilie 2022, *C și CD (Obstacole juridice în calea executării unei decizii de predare)*, C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, punctele 67-69].
- 58 Prin urmare, în măsura în care decizia de executare a mandatului european de arestare a fost adoptată în conformitate cu articolul 15 din Decizia-cadru 2002/584, care prevede printre altele intervenția autorității judiciare de executare, este necesar să se constate că o astfel de situație intră sub incidența articolului 23 din această decizie-cadru, care stabilește termenele pentru predare.
- 59 În această privință, articolul 23 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 prevede că, din moment ce a fost luată decizia finală privind executarea mandatului european de arestare, autoritatea judiciară de executare trebuie, în cel mai scurt timp, să predea persoana căutată sau condamnată la o dată convenită între autoritățile în cauză. Deși alineatul (2) al acestui articol prevede că persoana menționată este predată în termen de cel mult 10 zile de la data deciziei finale privind executarea mandatului european de arestare, alineatele (3) și (4) ale articolului menționat stabilesc termenele de predare în ipotezele în care aceasta nu este realizabilă în temeiul unui caz de forță majoră sau din motive umanitare serioase. La expirarea termenelor prevăzute la alineatele (2)-(4) ale aceluiași articol, conform articolului 23 alineatul (5) din această decizie-cadru, în cazul în care persoana căutată se mai află în detenție, ea este pusă în libertate.
- 60 În aceste condiții, atunci când decizia de amânare a predării nu a fost luată de o „autoritate judiciară de executare”, în sensul articolului 6 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie să se considere că, odată ce decizia finală privind executarea mandatului european de arestare a fost

adoptată în mod valabil, autoritatea competentă a statului membru de executare este obligată, în conformitate cu articolul 23 alineatul (5) din această decizie-cadru, să repună în libertate persoana căutată, fără a aduce atingere aplicării măsurilor pe care această autoritate ar considera necesar să le ia în temeiul articolului 12 din decizia-cadru menționată, pentru a evita fuga persoanei respective.

- 61 În speță, așa cum a indicat doamna avocată generală la punctele 40 și 41 din concluzii, nu se poate exclude ca instanța de trimitere să poată interpreta dispozițiile Legii privind predarea într-un sens conform cu cerințele articolului 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 și să substituie cu propria decizie de amânare decizia adoptată de procurorul Parchetului din Amsterdam și a cărei nelegalitate o va fi constatat în prealabil, prevăzând, dacă este cazul, menținerea în detenție a lui CJ.
- 62 În această privință, trebuie amintit că reiese din jurisprudența Curții că, deși Decizia-cadru 2002/584 este lipsită de efect direct, fiind adoptată pe baza fostului pilon al treilea al Uniunii, printre altele în temeiul articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, punctul 69), caracterul ei obligatoriu determină totuși, în privința autorităților naționale, în special a instanțelor naționale, o obligație de interpretare conformă a dreptului național (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punctul 58 și jurisprudența citată).
- 63 La aplicarea dreptului național, instanța națională solicitată să îl interpreteze este obligată, așadar, în măsura posibilului, să o facă în lumina textului și a finalității deciziei-cadru menționate pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta. Obligația de interpretare conformă a dreptului național este inerentă sistemului Tratatului FUE, în măsura în care permite instanțelor naționale să asigure, în cadrul competențelor lor, deplina eficacitate a dreptului Uniunii atunci când judecă litigiile cu care sunt sesizate (Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punctul 59 și jurisprudența citată).
- 64 În lipsa posibilității de a efectua o interpretare a Legii privind predarea conformă cu cerințele stabilite de Decizia-cadru 2002/584, din articolul 23 alineatul (5) din această decizie-cadru rezultă că instanța de trimitere va fi obligată să pronunțe punerea în libertate a unei persoane care se află în situația lui CJ în cazul în care ar constata că termenele prevăzute la alineatele (2)-(4) ale acestui articol 23 au fost depășite.
- 65 Având în vedere ansamblul acestor considerații, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că decizia de a amâna predarea prevăzută de această dispoziție constituie o decizie cu privire la executarea unui mandat european de arestare care, în temeiul articolului 6 alineatul (2) din această decizie-cadru, trebuie să fie luată de autoritatea judiciară de executare. În cazul în care o astfel de decizie nu a fost adoptată de această autoritate, iar termenele prevăzute la articolul 23 alineatele (2)-(4) din decizia-cadru menționată au expirat, persoana care face obiectul unui mandat european de arestare trebuie să fie pusă în libertate, conform articolului 23 alineatul (5) din aceeași decizie-cadru.

Cu privire la prima întrebare

- 66 Prin intermediul primei întrebări, care trebuie analizată în al doilea rând, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 12 și articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 coroborate cu articolul 6 din cartă trebuie interpretate în sensul că se opun ca o

persoană care face obiectul unui mandat european de arestare, a cărei predare către autoritățile statului membru emitent a fost amânată în scopul urmăririi penale începute împotriva sa în statul membru de executare, să fie menținută în detenție în acest din urmă stat, pe baza acestui mandat european de arestare, pe timpul desfășurării urmăririi penale în cauză.

- 67 Conform unei jurisprudențe constante, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 18 noiembrie 2020, Kaplan International colleges UK, C-77/19, EU:C:2020:934, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 68 În primul rând, trebuie arătat că, potrivit articolului 12 din Decizia-cadru 2002/584, atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare. Punerea provizorie în libertate este posibilă în orice moment, în conformitate cu acest drept, cu condiția ca autoritatea competentă a respectivului stat membru să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei căutate.
- 69 Pe de altă parte, potrivit articolului 24 alineatul (1) din această decizie-cadru, autoritatea judiciară de executare poate, după ce a decis executarea mandatului european de arestare, să amâne predarea persoanei căutate pentru ca aceasta să poată fi urmărită penal în statul membru de executare sau, în cazul în care a fost deja condamnată, pentru a putea executa, pe teritoriul acestuia, o pedeapsă primită pe baza unei alte fapte decât cea prevăzută de mandatul european de arestare.
- 70 Din modul de redactare a acestor dispoziții nu reiese că ele s-ar opune menținerii în detenție a persoanei care face obiectul unui mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul național al statului membru de executare, atunci când aceasta face obiectul unei urmăririi penale în statul membru respectiv pentru o infracțiune săvârșită în acesta din urmă și alta decât cea prevăzută de mandatul menționat.
- 71 În al doilea rând, în ceea ce privește contextul în care se înscriu dispozițiile respective, reiese, desigur, din articolul 23 din Decizia-cadru 2002/584 că, la expirarea termenelor prevăzute la alineatele (2) și (4) ale acestui articol, persoana căutată trebuie, în conformitate cu alineatul (5) al acestuia, să fie pusă în libertate, și anume cel târziu la 10 zile de la data deciziei finale privind executarea mandatului european de arestare sau de la noua dată convenită, după caz.
- 72 Cu toate acestea, astfel cum a arătat doamna avocată generală la punctul 66 din concluzii, predarea amânată pentru motivele prevăzute la articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 constituie o normă specială și distinctă în raport cu modalitățile de punere în aplicare a predării prevăzute la articolul 23 din aceasta.
- 73 În consecință, termenele prevăzute la articolul 23 alineatul (5) din Decizia-cadru 2002/584 nu se aplică ipotezei de predare amânată prevăzută la articolul 24 din aceasta și, prin urmare, în temeiul articolului 12 din această decizie-cadru, autoritatea judiciară de executare poate decide menținerea în detenție a persoanei care face obiectul unui mandat european de arestare.

- 74 În al treilea rând, interpretarea articolelor 12 și 24 din Decizia-cadru 2002/584 reținută la punctul 70 din prezenta hotărâre contribuie la realizarea obiectivelor acestei decizii-cadru, prin care se urmărește, în special, combaterea impunității [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 februarie 2022, Openbaar Ministerie (Instanță constituită prin lege în statul membru emitent), C-562/21 PPU și C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, punctul 62].
- 75 Astfel, dacă nu ar fi posibilă menținerea în detenție a unei asemenea persoane în perioada de până la data la care a fost amânată predarea sa în temeiul articolului 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, riscul ca această persoană să fugă și să se aducă astfel atingere bunei executări a mandatului european de arestare care o vizează ar crește în mod incontestabil.
- 76 În al patrulea rând, o astfel de interpretare a articolelor 12 și 24 din Decizia-cadru 2002/584 nu este repusă în discuție nici de necesitatea de a interpreta aceste dispoziții în conformitate cu articolul 6 din cartă, care prevede că orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță.
- 77 În această privință, articolul 1 alineatul (3) din decizia-cadru menționată amintește în mod expres că ea nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 UE și reflectate în cartă, obligație care, în plus, privește toate statele membre, în special statul membru emitent și pe cel de executare (Hotărârea din 12 februarie 2019, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, punctul 54 și jurisprudența citată).
- 78 Trebuie amintit de asemenea că articolul 52 alineatul (1) din cartă admite că pot fi impuse restrângeri ale exercițiului unor drepturi precum cele consacrate la articolul 6 din aceasta, în măsura în care restrângerile sunt prevăzute de lege, respectă substanța acestor drepturi și libertăți și, prin respectarea principiului proporționalității, sunt necesare și răspund efectiv unor obiective de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți (Hotărârea din 12 februarie 2019, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, punctul 56 și jurisprudența citată).
- 79 În plus, din articolul 52 alineatul (3) din cartă rezultă că, în măsura în care aceasta conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), înțelesul și întinderea lor sunt aceleași cu cele prevăzute de convenția menționată. Articolul 53 din cartă adaugă în acest sens că nicio dispoziție a acesteia nu trebuie să fie interpretată în sensul că limitează sau aduce atingere drepturilor recunoscute în special de CEDO (Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 56 și jurisprudența citată).
- 80 În această privință, trebuie amintit că mecanismul mandatului european de arestare instituit prin Decizia-cadru 2002/584 corespunde situației prevăzute la articolul 5 paragraful 1 litera f) din CEDO [Hotărârea din 30 iunie 2022, Spetsializirana prokuratura (Informații privind decizia națională de arestare), C-105/21, EU:C:2022:511, punctul 56 și jurisprudența citată].
- 81 În ceea ce privește articolul 12 din decizia-cadru menționată, trebuie să se constate că reiese din această dispoziție că revine autorității judiciare de executare sarcina de a decide dacă persoana căutată sau condamnată trebuie să rămână în detenție în conformitate cu dreptul statului membru de executare și că punerea sa provizorie în libertate este posibilă în orice moment, în conformitate cu acest drept, cu condiția ca autoritatea competentă să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei respective.

- 82 În plus, atunci când autoritatea judiciară de executare decide să amâne predarea, în temeiul articolului 24 alineatul (1) din decizia-cadru menționată, această autoritate nu va putea să decidă menținerea în detenție a persoanei căutate sau condamnate, în conformitate cu articolul 6 din cartă, decât dacă procedura de predare a fost efectuată într-un mod suficient de diligent și, prin urmare, dacă durata detenției nu are un caracter excesiv. Pentru a se asigura că este într-adevăr așa, această autoritate va trebui să efectueze un control concret al situației în cauză, ținând seama de toate elementele relevante (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 ianuarie 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, punctul 43).
- 83 Având în vedere aceste considerații, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 12 și articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 coroborate cu articolul 6 din cartă trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca o persoană care face obiectul unui mandat european de arestare, a cărei predare către autoritățile statului membru emitent a fost amânată în scopul urmăririi penale începute împotriva sa în statul membru de executare, să fie menținută în detenție în acest din urmă stat, pe baza mandatului european de arestare, pe timpul desfășurării urmăririi penale în cauză.

Cu privire la a treia întrebare

- 84 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 coroborat cu articolul 47 și cu articolul 48 alineatul (2) din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune ca predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare să fie amânată, în vederea urmăririi penale începute împotriva sa în statul membru de executare, pentru simplul motiv că această persoană nu a renunțat la dreptul său de a fi prezentă în persoană în fața instanțelor sesizate în cadrul acestor proceduri. În cazul unui răspuns afirmativ, instanța de trimitere solicită să se stabilească care sunt elementele pe care autoritatea judiciară de executare trebuie să le ia în considerare atunci când se pronunță cu privire la amânarea predării.
- 85 Articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 prevede că autoritatea judiciară de executare poate, după ce a decis executarea mandatului european de arestare, să amâne predarea persoanei căutate pentru ca aceasta să poată fi urmărită penal în statul membru de executare sau, în cazul în care a fost deja condamnată, pentru a putea executa, pe teritoriul acestuia, o pedeapsă primită pe baza unei alte fapte decât cea prevăzută de mandatul european de arestare.
- 86 Reiese cu claritate din modul de redactare a dispoziției menționate că aceasta acordă autorității judiciare de executare o putere discreționară în adoptarea unei decizii de amânare a predării, a cărei exercitare este supusă numai condiției ca această decizie să fie adoptată în vederea efectuării urmăririi penale în statul membru de executare sau a executării unei pedepse primite pe baza unei alte fapte decât cea prevăzută de mandatul european de arestare.
- 87 În această privință, trebuie arătat că, deși, potrivit modului de redactare a dispoziției menționate, exercitarea posibilității prevăzute de aceasta nu este supusă niciunei condiții suplimentare, Decizia-cadru 2002/584 trebuie, astfel cum reiese din articolul 1 alineatul (3) din aceasta, interpretat în lumina considerentului (12) al acesteia, să facă obiectul unei interpretări conforme cu cerințele respectării drepturilor fundamentale.
- 88 Or, dreptul persoanei acuzate de a fi prezentă în persoană la proces în cadrul procedurilor penale, care constituie un element esențial al dreptului la un proces echitabil consacrat la articolul 47 al doilea și al treilea paragraf și la articolul 48 alineatul (2) din cartă, obligă statele membre să

garanteze persoanei acuzate dreptul de a fi prezentă în sala de judecată în cursul desfășurării procesului său [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2022, HN (Procesul unei persoane acuzate îndepărtate de pe teritoriu), C-420/20, EU:C:2022:679, punctele 54-56].

- 89 Astfel, în ipoteza în care autoritatea judiciară de executare a unui stat membru ar decide să nu amâne predarea unei persoane căutate care face obiectul urmăririi penale în acest stat membru, statul membru menționat ar fi obligat să deducă toate consecințele care decurg din respectarea acestui drept în cadrul organizării procesului acestei persoane pentru a-i asigura o posibilitate reală de a asista la acesta [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2022, HN (Procesul unei persoane acuzate îndepărtate de pe teritoriu), C-420/20, EU:C:2022:679, punctul 61].
- 90 În schimb, întrucât adoptarea unei decizii de amânare a predării de către autoritatea judiciară de executare nu are ca efect faptul că procesul persoanei căutate în statul membru de executare va avea loc în absența sa, aceasta nu poate, în sine, să aducă atingere dreptului acestei persoane de a fi prezentă la procesul său.
- 91 În aceste condiții, este necesar să se constate că, deși autoritatea judiciară de executare nu este nicidecum obligată să decidă amânarea predării în temeiul dreptului persoanei acuzate de a fi prezentă în persoană la procesul său, nimic nu o împiedică, ținând seama de puterea discreționară de care dispune în această privință, să amâne predarea în vederea asigurării respectării acestui drept în cadrul procedurii penale în curs în statul membru de executare.
- 92 În acest context, printre considerațiile care pot prezenta relevanță pentru a decide amânarea predării persoanei căutate figurează în special interesul statului membru de executare de a finaliza procedura penală care vizează această persoană, cel al statului membru emitent de a obține fără întârziere predarea acesteia în scopul urmăririi penale sau al executării unei pedepse privind infracțiunea care face obiectul mandatului european de arestare, precum și gravitatea infracțiunilor săvârșite în aceste state membre.
- 93 În sfârșit, trebuie amintit că, potrivit articolului 24 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, autoritatea judiciară de executare are posibilitatea, în loc să amâne predarea, să predea temporar statului membru emitent persoana căutată, în condiții care urmează să fie stabilite de comun acord între autoritățile judiciare de executare și cele emitente. În această privință, s-ar putea conveni, printre altele, cu privire la returnarea în statul membru de executare a persoanei căutate în scopul urmăririi penale în acesta din urmă.
- 94 Având în vedere toate aceste motive, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 coroborat cu articolul 47 al doilea și al treilea paragraf și cu articolul 48 alineatul (2) din cartă trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare să fie amânată, în scopul urmăririi penale începute împotriva sa în statul membru de executare, pentru simplul motiv că această persoană nu a renunțat la dreptul său de a fi prezentă în persoană în fața instanțelor sesizate în cadrul acestor proceduri.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 95 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) Articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009,**

trebuie interpretat în sensul că

decizia de a amâna predarea prevăzută de această dispoziție constituie o decizie cu privire la executarea unui mandat european de arestare care, în temeiul articolului 6 alineatul (2) din această decizie-cadru, trebuie să fie luată de autoritatea judiciară de executare. În cazul în care o astfel de decizie nu a fost adoptată de această autoritate, iar termenele prevăzute la articolul 23 alineatele (2)-(4) din decizia-cadru menționată au expirat, persoana care face obiectul unui mandat european de arestare trebuie să fie pusă în libertate, conform articolului 23 alineatul (5) din aceeași decizie-cadru.

- 2) Articolul 12 și articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, coroborate cu articolul 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene**

trebuie interpretate în sensul că

nu se opun ca o persoană care face obiectul unui mandat european de arestare, a cărei predare către autoritățile statului membru emitent a fost amânată în scopul urmăririi penale începute împotriva sa în statul membru de executare, să fie menținută în detenție în acest din urmă stat, pe baza mandatului european de arestare, pe timpul desfășurării urmăririi penale în cauză.

- 3) Articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, coroborat cu articolul 47 al doilea și al treilea paragraf și cu articolul 48 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale**

trebuie interpretat în sensul că

nu se opune ca predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare să fie amânată, în scopul urmăririi penale începute împotriva sa în statul membru de executare, pentru simplul motiv că ea nu a renunțat la dreptul său de a fi prezentă în persoană în fața instanțelor sesizate în cadrul acestor proceduri.

Semnături